

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce: **V. K.**, zastoupeného JUDr. Libuší Peterkovou, advokátkou, se sídlem Rosice, Palackého nám. 46, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 21. 12. 2004, č. j. 15 Az 649/2003 - 16,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovené zástupkyni žalobce JUDr. Libuší Peterkové **se p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 2150 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 1 měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 10. 2002, č. j. OAM-2144/VL-10-C10-2002, nebyl žalobci (dále i „stěžovatel“) udělen azyl dle ustanovení § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění platném v době rozhodování ve věci (dále jen „zákon o azylu“), současně na něj nebyla vztažena překážka vycestování podle ustanovení § 91 téhož zákona. Žalovaný uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti o udělení azylu žalobce jsou ekonomické důvody, neboť v zemi původu neměl stálé zaměstnání a prostředky na obživu. Dále je důvodem žádosti snaha o legalizaci pobytu na území České republiky, neboť žalobce se obával správního vyhoštění. Žádost žalobce posuzoval žalovaný na pozadí informací, které shromáždil během správního řízení, ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Žalovaný konstatoval, že žalobce neuvedl

žádnou konkrétní skutečnost, na základě které by bylo možno se domnívat, že byl pronásledován z důvodů uvedených v ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů uvedených v ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Ekonomické potíže žalobce nelze těmito důvody podřadit, žalovaný rovněž nemohl přehlédnout skutečnost, že žalobce se na území České republiky zdržoval nepřetržitě od roku 2001 a o udělení azylu požádal až z obavy správního vyhoštění, aby si zde legalizoval další pobyt. Po posouzení osobní situace žalobce a poměrů v zemi jeho státní příslušnosti žalovaný neudělil ani humanitární azyl ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu.

Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 21. 12. 2004, č. j. 15 Az 649/2003 – 16, zamítl žalobu podanou žalobcem proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného. V odůvodnění rozsudku krajský soud shrnul dosavadní skutková a právní zjištění ve věci a uvedl, že žalovaný správní orgán zjistil dostatečně skutkový stav věci a věc náležitě právně posoudil. Soud odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného a dodal, že žalobce v žádosti o udělení azylu uvedl, že na Ukrajině nemohl najít zaměstnání, měl ekonomické problémy, o azyl požádal kvůli legalizaci pobytu. Při pohovoru uvedl žalobce tytéž skutečnosti s tím, že problémy s policií a státními orgány neměl, pouze když oznámil krádež ze strany osob, které jej vydíraly a vyhrožovaly mu, tak mu policie jen sdělila, že se věc vyšetřuje. Podle názoru krajského soudu je zřejmé, že žalobce neprokázal (a ostatně ani netvrdil), že je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo, že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů dle ustanovení § 12 zákona o azylu. Krajský soud uzavřel, že žalovaný správní orgán neporušil žalobcem vytýkaná ustanovení správního řádu, a že podaná žaloba není důvodná. Proto ji ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen “s. ř. s.”), zamítl.

Proti citovanému rozsudku krajského soudu podal stěžovatel včas kasační stížnost z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Stěžovatel uvádí, že žalovaný správní orgán nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, jak požaduje ustanovení § 32 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb. o správním řízení, ve znění platném v době rozhodování ve věci (dále jen “správní řád”), neboť nesplnil svoji povinnost shromáždit poznatky o zemi původu stěžovatele, ačkoliv stěžovatelem uváděné skutečnosti takové zjištění vyžadovaly. Dle stěžovatele není přijatelné, aby bylo důkazní břemeno shromažďování informací o situaci v zemi původu přeneseno pouze na žadatele o udělení azylu, takový postup žalovaného je nejen v rozporu s ustanovením § 32 správního řádu, ale také ustanoveními § 3 odst. 3 a 4 a § 47 téhož zákona. Stejně tak žalovaný nevyšel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci i ve vztahu k posouzení existence překážek vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu, když výrok rozhodnutí není v tomto směru dostatečně odůvodněn a žalovaný neposuzoval aktuální zprávy o zemi původu stěžovatele. Krajský soud uvedené vady neodstranil, když napadené rozhodnutí žalovaného nezrušil. Stěžovatel navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení, zároveň navrhuje přiznat kasační stížnosti odkladný účinek.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popírá její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak i rozsudek krajského soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. I pro řízení o kasační stížnosti odkazuje na správní spis ve věci, zejména na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatel učinil během správního řízení, a na vydané rozhodnutí. Žalovaný navrhuje, aby kasační stížnost byla zamítnuta a nebyl jí přiznán odkladný účinek.

Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu a v mezích kasační stížnosti napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za vhodné předeslat, že v řízení o kasační stížnosti není jeho úkolem znovu komplexně posuzovat otázku, zda měl či neměl být stěžovateli azyl udělen, nýbrž má posoudit, zda předchozí řízení trpělo vadami spadajícími pod vymezení v § 103 odst. 1 s. ř. s. tvrzenými v kasační stížnosti, popřípadě některými dalšími vadami, k jejichž přezkumu je Nejvyšší správní soud povolán v řízení zahájeném platně podanou kasační stížností.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy vadu řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Stěžovatel tvrdí, že žalovaný nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, protože nesplnil svoji povinnost shromáždit poznatky o zemi jeho původu.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že v řízení o žalobě stěžovatel neuplatnil žalobní námitku, která by zcela korespondovala ze stížnostní námitkou citovanou v předchozím odstavci, v žalobě stěžovatel obecně namítal vady správního řízení spočívající v tom, že žalovaný nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci před vydáním rozhodnutí a důkazy, které si opatřil nebyly úplné. V kasační stížnosti stěžovatel namítanou vadu správního řízení upřesnil tak, že žalovaný neshromáždil dostatečné informace o zemi jeho původu, ač to vzhledem k jím uváděným skutečnostem bylo třeba. Z předloženého správního spisu ve věci však plyne, že žalovaný provedl řádné dokazování, pro rozhodnutí si opatřil dostatek podkladů, přičemž vycházel nejen z tvrzení stěžovatele uváděných v žádosti o udělení azylu ze dne 17. 4. 2002 a v pohovoru k žádosti ze dne 16. 9. 2002, ale i ze zpráv o situaci na Ukrajině Ministerstva zahraničí Spojených států amerických, Ministerstva zahraničních věcí České republiky z let 1997 až 2002 a z aktuálních informací o Ukrajině České tiskové kanceláře. Všechny informace shromážděné žalovaným v rámci správního řízení o udělení azylu stěžovateli jsou přehledně vyjmenovány v příloze k protokolu o pohovoru ze dne 16. 9. 2002 (označené jako strana šestá protokolu) a stěžovatel měl možnost (což stvrdil svým podpisem) se s obsahem těchto zpráv seznámit, vyjádřit se k nim či ke způsobu jejich získání, případně navrhnout jejich doplnění, čehož však nevyužil. Žalovaný tak rozhodoval na základě přesně a úplně zjištěného skutečného stavu věci a krajský soud správně neshledal v daném správním řízení o udělení azylu namítané vady. Nejvyšší správní soud se s názorem vysloveným krajským soudem v napadeném rozsudku ztotožňuje a uplatněný stížnostní důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. nepovažuje za oprávněný.

Navíc a nově stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že žalovaný v jeho případě řádně neposoudil existenci překážek vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu a své rozhodnutí v tomto směru nedostatečně odůvodnil. Nejvyšší správní soud je v řízení o kasační stížnosti vázán ustanovením § 109 odst. 4 s. ř. s., podle kterého nepřihlíží ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí. Jelikož uvedené skutečnosti stěžovatel neuplatnil v rámci řízení o žalobě u krajského soudu, ale teprve po vydání napadeného rozsudku, nelze k nim v řízení o kasační stížnosti přihlížet.

Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnosti jako nedůvodnou dle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s.

S přihlédnutím k ustanovení § 78b odst. 1 zákona o azylu, podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Krajský soud v Ústí nad Labem stěžovateli k jeho žádosti ustanovil zástupcem advokáta pro řízení o kasační stížnosti, náklady řízení v tomto případě hradí stát. Náklady spočívají v odměně za dva úkony právní služby v částce 2000 Kč (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., v platném znění) a v náhradě hotových výdajů v částce 150 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem 2150 Kč. Tato částka bude zaplacená z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupkyně JUDr. Libuše Peterkové do 1 měsíce od právní moci rozsudku

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. září 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu